
Con Mèo Và Đôi Giày

Enrico Morovich

Nghe tin Jakob chết, điều đầu tiên Martin nghĩ đến là người chết nằm trong quan tài sẽ được thay cho một đôi giày mới. Việc cơ là phải đến liệm cho Jakob, Martin xin nghỉ phép nửa ngày, và nhanh chóng chuẩn bị khỏi nhà máy. Jakob sống trong tầng hầm một tòa chung cư, vợ gã làm bảo vệ ở đây. Trước tòa nhà có một vườn hoa nhỏ. Đi vào trong dọc theo vườn hoa, Martin nhìn thấy một con mèo trắng béo múp đang hóp sữa trong bát. Martin dừng bước. Trong bát sữa trôi lập lờ vài mẩu vụn bánh mì. Con mèo chậm chạp ăn. Dáng vẻ của nó trông no nê và phờn chí. Martin nghĩ, nếu đem con mèo tắm nước sôi nướng thì có lẽ còn ngon hơn thịt thỏ. Nếu giải quyết ổn thỏa vụ đôi giày thì trên đường về có thể tiện tay bắt luôn con vật này. Điều quan trọng là phải tìm cách nhét được nó vào trong ống giày.

Bước vào nhà người quá cố, Martin nhìn thấy những người phụ nữ đang khóc. Họ ngồi trong bếp uống cà phê. Martin hỏi thăm về Jakob. Một người phụ nữ đứng dậy đi báo cho bà vợ góa. Sau đó Martin được dẫn vào một căn phòng lớn. Gã ngay lập tức đảo mắt nhìn xuống chân người chết. Cả hai chân đều không đi giày. Thay vào đó là một đôi tất đen sọc đỏ. Có lẽ họ còn chưa kịp mặc áo quần xong cho Jakob. Một gã thanh niên hơi gầy có khuôn mặt tái nhợt đang cạo râu cho người quá cố.

Martin bắt tay người vợ góa, vỗ nhẹ lên vai chị và thốt ra vài lời chia buồn. Sau đó tình cờ đưa mắt nhìn xuống, gã không giấu nổi lo lắng khi nhận ra gã thợ cạo trẻ đang đi đôi giày của Jakob. Martin tức đến thít ngực, ghen thờ vì ganh tị. Phải mất một lúc gã không thốt nên lời. Nhưng Martin trấn tĩnh ngay lại và một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu. Gã cúi xuống kẻ sát tại bà vợ góa hỏi:

- Anh kia đi ủng của chồng chị để làm cho nó rộng ra à?
- Tôi không hiểu ý anh, - bà vợ góa trả lời.
- Ý tôi - Martin bình tĩnh nói rõ - là anh thợ cạo kia đi thử để giày của chồng chị giãn rộng ra, rồi sau đó xỏ lại vào chân anh nhà.

Bà vợ góa thở dài. Chị túm lấy ống tay áo Martin, kéo gã lại gần cửa sổ.

- Chồng tôi nợ anh ta, thế là tay thợ cạo này lấy đôi giày đó để thế nợ.

Martin khinh bỉ nhìn gã thanh niên đã cạo nhẵn nhụi đôi má hóp của người chết.

- Không thể chôn người chết với đôi tất trần, - Martin nói to và cương quyết.

Gã thợ cạo nghe thấy, giật mình quay lại.

Martin đưa mắt nhìn anh ta từ đầu đến chân và ra hiệu gọi anh ta lại gần. Gã thợ cạo tiến đến, tay cầm con dao cạo bấm đầy bọt xà phòng.

- Tại anh - Martin nói - mà phải chôn Jakob với đôi chân không giày.
- Ông ấy nợ tôi tiền, - gã thợ cạo rụt rè bao biện.
- Chúng tôi sẽ trả anh tiền, anh không phải nghi ngờ gì hết, - Martin trả lời dứt khoát. - Còn bây giờ, hãy cởi giày ra.

- Thế thì tôi sẽ phải đi chân đất, - gã thợ cạo trẻ lưỡng lự nói.

- Anh đi chân đất đến đây à? - Martin hỏi.

- Không, - gã thợ cạo trả lời. - Chỉ là vợ tôi vừa về và mang theo đôi giày cũ của tôi đi.

- Được rồi, đi cạo xong cho Jakob, còn sau đó... - Martin sẵn giọng ngắt lời anh ta.

Gã thợ cạo quay lại bên người chết. Martin nghĩ cách. Bà vợ góa khóc nức lên. Martin lại vỗ tay lên vai chị để xoa dịu cơn nức nở.

Khi gã thợ cạo xong việc, Martin cởi đôi giày cũ mòn của mình, đưa cho anh ta và nói:

- Cậu tháo đôi giày đây ra, rồi đi đôi này vào, đi lấy lại giày của cậu, sau đó quay lại đây.

Gã thợ cạo trẻ ngoan ngoãn làm theo lời Martin. Anh ta vừa đi khỏi, Martin nói:

- Tôi phải làm điều này là vì vợ anh ta. Khi anh ta đi giày mới về nhà, cô ta chắc chắn sẽ không cho anh ta đem trả lại.

Bà vợ góa nhìn Martin đầy khâm phục. Anh ta đứng chân không. Thấy thế, chị đề nghị:

- Anh cứ đi tạm giày của chồng tôi vào, nếu không thì anh sẽ bị cảm lạnh mất.

- Quả thật tôi rất vui lòng, - Martin trả lời. - Nhưng nhờ cậu thợ cạo kia quay lại nhìn thấy tôi đi đôi giày này, cậu ta sẽ nghĩ là tôi muốn chiếm nó.

- Tôi nói là anh sẽ bị cảm mất. Anh cứ đi vào đi, sẽ có cách giải quyết, - bà vợ góa nài nỉ.

Martin nhượng bộ và nhanh nhẹn xỏ chân vào giày. Đôi giày rất vừa với chân anh ta.

- Chân tôi và chân Jacob bằng nhau, - Martin nói.

Bà vợ góa ứa nước mắt. Martin vỗ tay lên vai chị.

- Tôi nghiệp anh Jakob, - bà vợ góa thở dài nói.

- Ông bạn đáng thương, chúng tôi đã luôn gắn bó với nhau, - Martin nói. - Anh ấy đã rất vui vì có đôi giày mới. Bây giờ chúng sẽ mất đi trong bóng tối, chứ không được dạo chơi dưới ánh mặt trời nữa.

Bà vợ góa nhìn Martin và cầm lấy tay anh ta.

- Sao anh không giữ chúng lại cho mình?

- Chúng ta không thể chôn anh ấy với đôi chân trần, - Martin trả lời bằng giọng trách móc.

- Tất nhiên là không. Khi cậu thợ cạo quay lại, chúng ta sẽ đi đôi giày của anh cho anh ấy. Cỡ giày của anh vừa chân chồng tôi mà.

- Phải làm sao cho cậu thợ cạo kia không biết được việc này, - Martin nói.

- Việc đấy để tôi. Tôi sẽ ra đón cậu ta, - bà vợ góa trả lời và đi ra khỏi phòng.

Còn lại một mình Martin. Anh ta nhìn Jakob. Jakob nhìn lên trần nhà bằng đôi mắt khép hờ.

Bà vợ góa quay vào, cầm đôi giày trong tay. Nhưng chị không chỉ có một mình. Theo sau chị là con mèo trắng béo múp ở ngoài sân lúc này, đuôi cong lên.

Martin nhẹ nhàng xỏ đôi giày cũ vào chân Jakob và vuốt ve con mèo.

- Anh hãy giúp tôi một việc nữa, - bà vợ góa thở dài đề nghị.

Martin tò mò nhìn chị.

- Anh hãy mang con mèo này về. Tôi không thể giữ nó lại ở nhà này. - Chị đứng lặng đi một lúc rồi tiếp tục: - Anh biết không, tôi e là Jakob đã bắt nó ở trong ngôi biệt thự gần nhà máy. Anh ấy định ăn thịt nó. Còn tôi không đủ can đảm giết nó. Nếu họ tìm thấy con mèo trong nhà tôi thì sẽ sinh chuyện rầy rà.